

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 61/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 105/2020 од 01.06.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 25.06.2020. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 105/2020 од 01.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 10.06.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 105/20 од 01.06.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда П-1У 8706/18, као неоснован.

Предлагач наводи да јој је услед незаконитог и неажурног поступања суда повређено право на суђење у разумном року, јер поступајући судија две године након пријема тужбе није предузео ниједну радњу у поступку, а ради се о радном спору који је изузетно важан за предлагача – преласку у другу канцеларију у којој ради особа са којом тужиља не разговара због мобинговања. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји њену жалбу и приговор ради убрзавања поступка тако што ће утврдити да јој је повређено право на суђење у разумном року, наложити поступајућем судији да предузме све мере да се управни спор оконча у најкраћем року и предлагачу досудити трошкове поступка у укупном износу од 18.000,00 динара.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда II-1У 8706/18, као неоснован, са образложењем да се трајање поступка од подношења тужбе 18.05.2018. године до подношења приговора 11.05.2020. године не може сматрати неразумно дугим периодом за одлучивање који би довео до повреде права на суђење у разумном року, посебно имајући у виду да је суд предузимао радње у претходном поступку како би створио предуслове за одлучивање о тужби. Управни суд истиче да се ради о спору који не захтева хитност у поступању, а да субјективни значај који предмет поступка има за подносиоца не значи да се и, према критеријумима хитности који су изграђени кроз праксу Европског суда за људска права, ради о приоритетном предмету. По налажењу Управног суда, предлагач АА није пружила доказе о томе да је питање преласка у другу канцеларију такве природе да захтева брже поступање од уобичајеног.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда II-1У 8706/18, јер је управни спор започео подношењем тужбе 18.05.2018. године, а управни поступак подношењем приговора од стране предлагача 05.04.2018. године против решења Општинске управе Општине Власотинце од 03.03.2018. године, којим је предлагачу, као раднику те управе наложено да пређе у канцеларију бој ... (Канцеларија за ...), па укупно трајање управног поступка и управног спора за сада не оправдавају тврдњу предлагача АА да јој је повређено право на суђење у разумном року.

Наиме, случајеви који, према свим околностима, имају посебан значај за подносиоца приговора или за њега постоји ризик због одуговлачења поступка, захтевају нарочиту марљивост у поступању или посебну и изузетну хитност, па се и реално краће време трајања поступка може сматрати неразумним. Ако је суд преоптерећен нерешеним предметима, изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се предмети тада решавају по приоритету или по посебном значају за подносиоца, а не по редоследу пријема предмета у суд. У овом конкретном случају, предмет који се односи на налог запосленом да се пресели у другу канцеларију истог

органа локалне самоуправе, према оцени Врховног касационог суда, не спада у предмете које би требало прекоредно решавати, уз сво уважавање субјективног значаја који он има за предлагача. Осим тога, неосновани су наводи предлагача да судија известилац у периоду од пријема тужбе до подношења приговора није предузимао било какве процесне радње у поступку, јер из списка предмета Управног суда произлази да је судија спровео претходни поступак и да се изјаснио да ће предмет бити решен након окончања изборних предмета који су по својој природи нарочито хитни и захтевају одлучивање у врло кратком року.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић